

Folketingets Socialudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2024 - 1311

Doknr.
823855

Dato
06-03-2024

Folketingets Socialudvalg har d. 8. februar 2024 stillet følgende spørgsmål nr. 218 (alm. del) til social- og boligministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Katrine Daugaard (LA).

Spørgsmål nr. 218:

"Vil ministeren kommentere artiklen "Mor fik tvangsfjernet sine børn - udskældt afdeling skrev i sagen, at hun havde 10 diagnoser: Men hun har ikke én eneste" på fyens.dk/nordfyn den 8. februar 2024 og svare på, om man med de metoder vi nu ved, der har været anvendt i Nordfyns Kommune, så kan vide sig sikker på, at afgørelserne er korrekte, når Ankestyrelsen ikke prøver oplysningernes rigtighed i hverken 1., 2. eller 3. instans?"

Svar:

Jeg kan indledningsvist henvise til min besvarelse af SOU alm. del spm. nr. 137 (2023-24), der er vedlagt som bilag. Det fremgår af besvarelsen, at jeg har bedt Nordfyns Kommune om en redegørelse om den generelle sagsbehandling i kommunens børne- og ungeafdeling.

Jeg vil i forlængelse heraf gerne understrege, at jeg som minister ikke kan gå ind i konkrete sager eller pålægge en kommune at træffe en bestemt afgørelse i en sag. Det er kommunerne, der har myndighedsansvaret og dermed ansvaret for sagsbehandlingen i sager om hjælp og støtte efter barnets lov, herunder sager om anbringelse uden for hjemmet. Kommunerne er i den forbindelse bl.a. forpligtet til at sikre en tilstrækkelig oplysning af sagen, så der sættes ind med den rigtige hjælp.

Det er uden tvivl indgribende at anbringe barn uden for hjemmet, ikke mindst når afgørelsen træffes tvangsmæssigt. Derfor er der også nogle klare kriterier i lovgivningen for, hvornår en kommune kan anbringe et barn uden for hjemmet uden samtykke.

Det fremgår af § 47, stk. 1, i barnets lov, at der kun kan træffes afgørelse om anbringelse uden for hjemmet uden samtykke, når der er en åbenbar risiko for, at barnets eller den unges sundhed eller udvikling lider alvorlig skade. Det fremgår derudover af stk. 2, at der kun kan træffes en afgørelse efter stk. 1, når der er begrundet formodning om, at problemerne ikke kan løses under barnets eller den unges fortsatte ophold i hjemmet.

Lovgivningen omfatter derudover nogle klare retssikkerhedsmæssige garantier i forbindelse med behandlingen af en sag om anbringelse uden samtykke efter barnets lov.

For det første træffes afgørelsen af kommunens børne- og ungeudvalg, hvor det er en dommer, der leder møderne. Børne- og ungeudvalget skal tage stilling til forvaltningens indstilling om at anbringe et konkret barn uden samtykke og skal i den forbindelse vurdere, om der er grundlag for anbringelsen.

Børne- og ungeudvalgets afgørelse kan påklages til Ankestyrelsen af sagens parter, dvs. forældremyndighedsindehaveren og barnet eller den unge, der er fyldt 10 år. Ved behandling af klagesagen gælder der en række særlige krav af hensyn til barnets bedste og retssikkerheden for barnet og forældrene. Det indebærer bl.a., at sagens parter har ret til gratis advokatbistand under klagesagens behandling.

Ankestyrelsen foretager i sager om anbringelse uden samtykke en fuld prøvelse af børne- og ungeudvalgets afgørelse. Det vil sige, at Ankestyrelsen i modsætning til, hvad der ellers gælder på socialområdet, kan prøve hele afgørelsen, dvs. både retlige spørgsmål, hensigtsmæssighed og faktiske omstændigheder. Ankestyrelsen tager således stilling til, om afgørelsen er truffet inden for lovgivningens rammer, herunder om der er et anbringelsesgrundlag – altså om de fornødne kriterier vurderes at være til stede for at kunne anbringe barnet uden for hjemmet uden samtykke. Ankestyrelsen tager derudover stilling til, om kommunen har foretaget en tilstrækkelig oplysning af sagen eller har tilsidesat andre væsentlige processkridt af betydning for sagens behandling, ligesom Ankestyrelsen foretager en vurdering af, om afgørelsen er hensigtsmæssig for barnet eller den unge, som afgørelsen vedrører.

Ankestyrelsens afgørelser i tvangsmæssige sager kan kræves indbragt for byretten. Som part i sagen kan man derfor, efter at have klaget til Ankestyrelsen, også få sagen for retten og få en dommer til at se på, om grundlaget for den tvangsmæssige anbringelse er i orden. Under retssagen gælder parternes ret til gratis advokatbistand også.

Med venlig hilsen
Pernille Rosenkrantz-Theil
Social- og boligminister

Bilag:
Bilag 1. SOU alm. del – svar på spm. 137 (2023-24)